

de, der ikke ville arbejde, og de, der paa Grund af uheldige Forhold blive bragte ud af Eshverv. I England har man tidligere kun delt dem i to Klasser; men naar de ikke kunde forsørge sig selv, enten det var paa Grund af, at de ikke kunde faae Arbejde, eller de vare arbeidsfærdige og ikke vilde, har man strax sat dem i Arbeidshus; det har man kjendt i England i over 200 Aar. I Danmark har man forsørgt dem dels i Fattighuse, dels i Fattiggårde, og til disse har man henvist næsten Alle, baade Børn, Gamle, Svage og dem, der ikke vilde arbejde. Regeringen har jo her gjort et Tilløb ved Udskillelse af en Klasse af Individider, der ikke ville arbejde. Regeringen har jo her gjort Tilløb til at forandre det Forhold, men før at det skulde være virkeligt, forekommer det mig, at Udgiften til Forsørgelsen, navnlig af en hel Del af de Personer, der ere nævnte i § 40, maa gaa over paa de vedkommende Amt. Og det vilde ogsaa noget udligne Fattigbyrden, og jeg ser heller ikke, at de Fattige løbe nogen Risiko derved, da det er Politimesteren, der skal bestemme, hvorvidt de Vedkommende have forjet sig saaledes, at de kunne henføres paa en saadan Tvangsarbejdsanstalt for et Tidsrum af indtil 6 Maanedes. Jeg vil indrømme, at naar det som efter mit Forslag i Fjor skulde være vedkommende Kommunalbestyrelse, der afgjorde det, kunde der være nogen Fare for, at der vilde komme for Mange over paa vedkommende Amtsepartitionsfond. Men den ærede Minister er jo ikke gaaet til det; der er kun Enkelte, som herefter skulle forsynes paa Amtet, og nægter Ministeren har foreslaaet, at der skal findes en saadan Tvangsarbejdsanstalt i hver Amtsaadskreds om 5 Aar, er jeg noget bange for, at de her trufne Bestemmelser ikke vilde have større Betydning, undtagen det bliver saaledes, at man faar de Individider med ind under Forsørgelse af Amtsepartitionsfonden, som ere nævnte i § 40. Jeg skal med Hensyn til disse Forsørgelsesanstalter, som de kaldes, bemærke, at der staar her i Forslaget, at, før de tages i Brug, skulle de være godkjendte af vedkommende Amtsaad. Jeg tror, det var heldigere, at Planer, Overslag og Regulativer bleve sendte ind til Amtsaadet, før man begyndte at bygge. Jeg tror, det vil være noget uheldigt, om man byggede i den Tro, at man havde indrettet sig efter de gjældende Lovbestemmelser, og Amtsaadet saa sagde: Der mangler det og det, det Forhold, man havde tænkt at ordne med Regulativet, kan ikke komme tilstede i Bygningen. Derfor fore-

kommer det mig heldigt, om de Vedkommende, foruden at Bygningen skal godkjendes, hvad jeg er enig med Ministeren i, skulde indsende deres Planer og Overslag til vedkommende Amtsaad til Godkjendelse, før man begyndte at bygge. Ligeaa villiger jeg ogsaa, at Regulativerne skulle godkjendes. Det vil jo bero paa, hvilke Forhold man tænkte sig i en saadan Forsørgelsesanstalt, thi Bygningerne maa jo indrettes noget efter, hvad Regulativet foreskriver. Det forekommer mig altsaa, at baade Planer, Overslag og Regulativer bør indsendes, før man begynder at bygge.

Med Hensyn til Kapitel IV „Om Fattigvæsenets Myndighed og om Fattigunderstøttelsens Virkning paa den Trængendes retlige Stilling m. m.“ skal jeg bemærke, at jeg anser det for rigtig, at vi faae ensartede Regler baade for Kjøbenhavn og for Landet. Tidligere var det jo saa, at der var forskjellige for Kjøbenhavn og de andre Kommuner i Landet med Hensyn til den Ret, Kommunen havde overfor de Fattiges Eiendele. Det forekommer mig ogsaa at være ret og billigt, at Fattigvæsenet ikke fordrer mere, end virkelig den Udgift beløber sig til, som det har havt for det vedkommende Fattiglem. Tidligere var det jo saa, at naar de vedkommende Slægtninge ikke vilde bekoste Begravelsen og Fattigvæsenet skulde bekoste den, kunde det fordrer sig Bøet udlagt og at Alt, hvad den Vedkommende eiede, skulde overgaa til Fattigvæsenet. Ligeledes er jeg enig i, at den Ret, Fattigvæsenet har havt efter Hospitalstemmer, falder bort med andre Ord, at det indskrænkes til, at Fattigvæsenet faar erlagt det, som vedkommende Lem har kostet paa Hospitalet. Det forekommer mig retferdigt og billigt, at det bliver betragtet som et Sjældsforhold mellem Fattigvæsenet og vedkommende Individider, der have nydt Fattigunderstøttelse. Jeg anser det for et Fremstridt og ogsaa for en human Bestemmelse overfor de Fattige. I Kapitel V, som handler om „Forholdet mellem Kommunerne med Hensyn til Fattigunderstøttelsens Udredelse, Tilbagebetaling m. v.“ findes der en ganske ny Bestemmelse. Tidligere havde man en bestemt Tært for, hvad der skulde gives for hver Dag, den Paagjældende har opholdt sig i Opholdskommunen, før han kunde hjemsendes til Forsørgelsekommunen. Her er nu et andet Princip, og det er fastslaaet, at vedkommende Opholdskommune har at yde, hvad den Vedkommende trænger til, naturligtvis under Overovrighedens Myndighed, men kun $\frac{3}{4}$ skal refunderes. Man har med andre Ord gjort Opholdskommunen interesseret i, at man ikke skulde gaa saaledes frem,